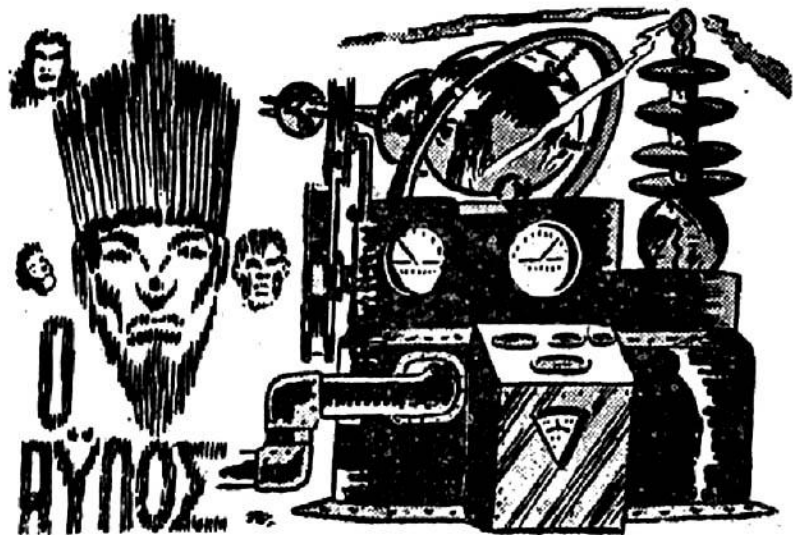

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

68

Ο ΑΥΛΟΣ!!!

Έλχινα και Κοντοστούπης

Τ Ο ΣΠΙΤΙ των Υπερανθρώπων έχει αποκτήσει μια εύθυμη ατμόσφαιρα τον τελευταίο καιρό. Μολοντί ο Κεραυνός, ο Έλ Γκρέκο, ή Αστραπή και ο Υπερέλληνας λείπουν μια εβδομάδα τώρα, σε μια εξερευνητική αποστολή στα βάθη της Ασίας, όπου ψάχνουν να βρουν τα ερείπια μιας αρχαίας πόλεως, ή Έλσα δεν είναι μελαγχολική, όπως κάθε φορά που φεύγουν οι δική της. Απεναντίας, ξεκαρδίζεται κάθε τόσο στα γέλια με τα καμώματα του Κοντοστούπης και της «ωραίας» Έλχινας, της πράσινης βασι-

λισσας της φυλής των Μερούν! (*)

Η άσχημη Έλχινα, που είναι πιο κοντή από τον Κοντοστούπη και που μοιάζει με... σπανό πίθηκο, έχει αναλάβει καθήκοντα μαγειρίσσας και καμαριέρας στο σπίτι των Υπερανθρώπων.

Όλη μέρα, η Έλχινα από τον μακρινό πλανήτη Μελχιόρ μαγειρεύει και συγυρίζει, τραγουδώντας αλλόκοτα τραγούδια της πατρίδος της, γελώντας σαν βραχνιασμένη... κότα και κάνοντας κομπλιμέντα στον... Κοντοστούπη, που είναι γι' αυτήν ο πιο...

(*) Διάβασε το τεύχος 67. που έχει τον τίτλο: «Οι εξώκοσμοι συντρίβονται».

ώραίος και πιο άνδρειος άντρας του κόσμου!

Ο Υπεράνθρωπος και ή "Ελσα διασκεδάζουν με όλα αυτά, όχι όμως κι' ο Κοντοστούπης, που βρίσκει πολύ ένοχλητικά τὰ καμώματα τής 'Ελχίνας. Συγχρόνως όμως καλακεύεται με τις περιποιήσεις της και τὰ γεμάτα θαυμασμό και λατρεία λόγια της!...

Είναί πρώτ. Ο Κοντοστούπης, καθισμένος στη βεράντα, χαιρέται τήν πρωινή δρασιά και αφήνει να τον χαιδεύη ένα άεράκι, που σαλεύει άπαλά τὰ φύλλα των δέντρων του κήπου.

—Τι ώραία που είναί!, μουρμουρίζει τραδώντας βαθειές άνάσες. Είναί όλα ήσυχα, ειρηνικά καί...

Από τήν πόρτα της βεράντας θγαίνει εκείνη τη στιγμή ή 'Ελχίνα. Τό άσχημο, πράσινο πρόσωπό της είναί ζωρούμένο από ένα χαμόγελο, που τό κάνει να μοιάζει με άποκρηάτικη μάσκα! Στα γέρια της κρατάει ένα δίσκο, όπου είναί τοποθετημένο ένα τεράστιο ποτήρι γεμάτο πορτοκαλάδα.

—'Ωραίε μου Κοντοστούπη!, του λέει κάνοντας με ά βαθειά υπόκλιση. Σου έφερα να πής λίγη πορτοκαλάδα...

Ο νάνος παίρνει άδιάφορο ύφος.

—Δέν τη θέλω!, μουρμουρίζει. Άφησέ με ήσυχο, 'Ελχίνα.

Τό πράσινο πρόσωπο της πρώην βασίλισσας των Με-

ρουν γεμίζει πίκρα και πογήτσει. Τά μάτια της δακρύζουν. Τά χείλη της τραβιώνται προς τὰ πλάγια, κάνοντάς τήν να μοιάζει με... κοκοβό!

—Άλλοτε, λέει θλιβερά, ήμου «ώραία» για σένα, Κοντοστούπη! Τώρα με περιφρονείς! Φταίω εγώ που σου έφερα τήν πορτοκαλάδα για τό δέρμα σου!

Ο Κοντοστούπης άνακαθίζει. Τό δέρμα του είναί ή μεγάλη άδυναμία του νάνου. Κάνει ό,τι μπορεί για να τό κάνει άπαλό και ροδαλό! Έξ άλλου, υιώθει τώρα οίκτο για τήν 'Ελχίνα.

Άπλώνει τό χέρι του και παίρνει τό ποτήρι με τήν πορτοκαλάδα, λέγοντας:

—'Εν τάξει, ώραία μου... Χίνα... συγγνώμη! 'Ωραία μου 'Ελχίνα ήβελα να πώ! Στην υγεία σου, ώραία μου!

Και πίνει με μεγάλες, γοργές γουλίες τήν πορτοκαλάδα.

Η 'Ελχίνα τόν κυττάζει με άπέραντη στοργή, ζωρώνοντας κομικά τό μούτρο της.

—Κοντοστούπη μου, του λέει τρυφερά, ώραίε μου, γενναίε μου, ήπποτικό μου, άτρόυπέ μου Κοντοστούπη, πότε θά... παντρευτούμε;

Ο νάνος άναπνδάει και ή πορτοκαλάδα του στέκεται στο λαιμό και τόν πνίγει!

—'Ε, κάνει. Γκούχ, γκούχ, γκούχ! Μ' έπνιξες, παλιοχίνα. πανάθεμά σε! Γκούχ! Άκους εκεί να θέλη να παντρευτή έμένα τόν... στρατηγό Κοντοστούπη! Γκούχ, γκούχ!

Τσακίσου από μπροστά μου, παλιοχίνα!

Τό άσχημο πρόσωπο τής 'Ελχίνας άστράφτει τώρα από θυμό, θυμίζοντας έξαγριωμένο... ξυρισμένο γορίλλα!

Μέ μία γοργή κίνηση σηκώνει τόν δίσκο και τόν κατεβάξει μέ δλη της τή δύναμη στό ...κεφάλι του νάνου!

—Δέν ύποφέρεσαι πιά, παλιάνθρωπε!, φωνάζει.

— Παναγίτσα μου!, ούρλιάζει τραμαγμένος ό Κοντοσπούτης. Μέ σκοτώνουν! Άστυνομία! Δολοφονική άπόπειρα έναντίον του στρατηγού Κοντοσπούτη! Βοήθειασαα! Όχι ή καρπούλα μου!

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ή "Ελσα, ή γυναίκα του, πού ήσαν καθισμένοι στό σαλόνι άκούγοντας μουσική στό ραδιόφωνο, βγαίνουν τρέχοντας και δάζουν τά γέλια.

Η 'Ελχίνα, μετανοιωμένη γι' αυτό που έκανε, έχει γονατίσει τώρα κοντά στό Κοντοσπούτη και τόν ίκετεύει μέ άπόγνωσι:

— Συγχώρησέ με! Συγχώρησέ με άραιέ μου! Σκότωσέ με, άνδρείε μου Κοντοσπούτη! Είμαι ανάξια νά ζώ, άφού σήκωσα τό χέρι μου έπάνω σου! Χαμογέλασέ μου και έγώ θα γίνω σκλάβα σου σ' δλη μου τή ζωή! Χαμογέλασέ μου, γενναίε μου στρατηγέ!

Τά λόγια αυτά κολακεύουν πολύ τόν Κοντοσπούτη. Φουσκώνει τό στήθος του μέ ύφος... έκατό καρδιοκατακτητών και λέει:

— Πολύ καλά! Σέ συγχωρώ, 'Ελχίνα! Άλλά μέ ένα όρο: δέν θα ξαναμυλήσης γιά γάμο!

Τό πρόσωπο τής πράσινης βασίλισσας τών Μερουν άγριεύει πάλι! Η 'Ελχίνα άρπάζει από χάμω τό δίσκο της και... ξαναχτυπάει μ' αυτόν στό κεφάλι: τό νάνο!

Ο Κοντοσπούτης, ούρλιάζοντας από φόβο και μανία, κάνει νά σηκωθεί γιά νά άρπάξη τήν 'Ελχίνα και νά τήν ξυλοκοπήσει γιά καλά!

Μά, τήν ίδια στιγμή, μέσα στό σαλόνι, ή μουσική του ραδιόφωνου παύει ν' άκούγεται και μέ δυνατή φωνή λέει:

«Προσοχή, προσοχή! Νέος κίνδυνος άπειλεί τήν πόλι τής Νέας 'Υόρκης και όλόκληρη τήν Άνθρωπότητα!...»

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει ό νάνος. Πάλι μελόδες θάχουμε!

Και, ξεχνώντας τήν 'Ελχίνα, τρέχει μέσα, πίσω από τόν 'Υπεράνθρωπο και τήν 'Ελσα, κάνοντας μέ νευρικές κινήσεις τό σταυρό του.

Ο Στρατός τών Άύλων

ΜΕΣΑ στό σπίτι, τό ραδιόφωνο έξακολουθεί νά μεταδίδη:

«Ο κίνδυνος πού διατρέχουμε είναι μυστηριώδης και πρωτοφανής! Μία στρατιά άύλων παλεμιστών του πάλιου καιρού έχει εισβάλει στην πόλι! Είναι κάτ. κατα-

πληκτικό και αλλόκοτο! Είναι σαν να βγήκαν στο φως της ημέρας και κυκλοφορούν στους δρόμους εκατοντάδες φαντάσματα αρχαίων πολεμιστών! Διασχίζουν βουβοί τους δρόμους και δεν παθαίνουν τίποτα στις επιθέσεις της αστυνομίας! Δεν επιτίθενται εναντίον των ανθρώπων. Όσοι όμως βρεθούν πολύ κοντά τους παθαίνουν κάτι παράδοξο: εξαυλώνονται! Γίνονται άχνοι και διαφανείς και άυλοι, σαν τα καταπληκτικά αυτά φαντάσματα!

»Τί συμβαίνει; Τί είναι τα αλλόκοτα αυτά όντα; Από πού ήρθαν; Και γιατί ή πα-

Και ο νάνος αρχίζει να εξαυλώνεται!

ρουσία τους εξαυλώνει και τους άλλους ανθρώπους; Τί μυστήριο κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά; Κανένας δεν μπορεί ακόμα να δώσει μια απάντηση, μια εξήγηση στο άπιστευτο αυτό φαινόμενο. Στο μεταξύ, οι "Άυλοι" — ως τους ονομάσουμε έτσι — εξακολουθούν να κυκλοφορούν στους δρόμους της Νέας Υόρκης, σκορπίζοντας το πανικό και κάνοντας κάθε άνθρωπο που τους πλησιάζει να γίνεται κι' αυτός άυλος!...»

Ο Κοντοστούπης σταυροκοπιέται πάλι μερικές φορές, μουρμουρίζοντας:

— "Άυλοι! Άκούς άυλοι! Βάλε το χεράκι σου, Θεούλη μου! Συγκοπές μου μυρίζονται πάλι και λιποθυμίες! "Άυλοι! Παναγίτσα μου! Δεν θέλω να γίνω άυλος! Δέ θέλω! Δέ..."

— Σώπα, Κοντοστούπη!, του λέει αυστηρά ο Υπεράνθρωπος. Θα μείνης εδώ με την Έλσα και την Έλχινα. Έγώ θα πάω να δώ τί συμβαίνει!

— Πρόσεξε!, του λέει με άνησυχία η Έλσα. Φοβούμαι πολύ για σένα! Οι "Άυλοι" αυτοί με κάνουν να ανατριχιάζω!

— Έμένα μου λές; λέει ο Κοντοστούπης. Έγώ τρέμω όλόκληρος από τις ανατριχίλες! Μπρρρρ!

— Κοντοστούπη!, λέει η Έλχινα μορφάζοντας κωμικά, Φοβάσαι;

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος.

— Έγώ; γρυλλίζει. Φοβάται τίποτα ο Κοντοστόυπης, Έλχίνα; Δόσε μου γίγαντες, δόσε μου τέρατα, δόσε μου Έξώκοσμους και Φάουστ και Τράμους και Άμαζόνες, και θά δής πώς θά τούς κάνω φύλλα και φτερά! Άύλους όμως, φαντάσματα... μπρρρ! Πίσω μου σ' έχω σατανά!

— Μή φοβάσαι, Έλσα!, λέει ο Ύπεράνθρωπος. Θά έπιστρέψω άμέσως...

Τρέχει στή βεράντα, λυγίζει τά γόνατά του, τά τεντώνει πάλι και άπογειώνεται. Τό άθλητικό, μυώδες κορμί του, μέ τήν κόκκινη έφαρμοστή στολή του, σκίζει γοργά τόν άέρα, ενώ ή λευκή μπέρτα του άνεμίζει σαν φτερούγα!

Πετάει πάνω άπό τή Νέα Ύόρκη και τά διαπεραστικά μάτια του έρευνούν τούς δρόμους κάτω, όπου πλήθη ανθρώπων συνωστίζονται, περπατώντας βιαστικά και τρομαγμένα πρός κάθε κατεύθυνσι...

Ξαφνικά, τά μάτια του άνοίγουν διάπλατα. Κάτω, μέσα σέ μιά άπό τίς πιό κεντρικές λεωφόρους τής πόλεως, ένας άλλόκοτος στρατός παρελαύνει!

Μοιάζουν μέ πολεμιστές του παλιού καιρού, μέ λοφία σπά κράνη τους και μακρυά σπαθιά! Είναι όλοι τους άχνοί, διάφανοι, άυλοι, σαν φτιαγμένοι άπό καπνό και ίσκιό, και βαδίζουν άργά, μέ τό κεφάλι ψηλά και μέ τά μάτια σπηλωμένα όλόισια

Μέ φόρη ή Ύπεράνθρωπος βλέπει τήν Έλσα νά σβήνη!

μπροστά και μέ τό κορμί σπητό!

Τό πλήθος τών διαβατών σκορπίζεται μπροστά τους, αφήνοντας τρομαγμένα ξεφωνητά. Όσοι όμως τυχαινει νά βρεθούν σέ πολυ μικρή άπόσταση άπό αυτούς παθαίνουν μιά καταπληκτική μεταμόρφωσι.

Σταματούν ξαφνικά τό τρέξιμο. Τό κορμί τους τεντώνεται, μένει ασάλευτο γιά μερικές στιγμές κι' έπειτα έξαυλώνεται! Γίνεται άχνό και διάφανο, σαν τά κορμιά τών παράδοξων άύλων πολεμιστών!

Τέλος, οι εξαιλωμένοι διαβάτες απομακρύνονται με άργα βήματα; με το κεφάλι ψηλά, με τα μάτια στηλωμένα ολόγισια μπροστά τους και με το αὐλο κορμί τους τεντωμένο!

Με τα φρύδια ζαρωμένα και με την ψυχή γεμάτη φρίκη μπροστά στο άπιστευτο αυτό θέαμα, ο Υπεράνθρωπος γέρνει το κεφάλι του προς τα κάτω και προσγειώνεται μέσα στη λεωφόρο, σε μικρή απόσταση από τους "Αύλους".

— Σταθήτε!, φωνάζει σηκώνοντας τα χέρια του. Ποιοί είστε και τί γυρεύετε εδώ; Από πού ήρθατε;

Μα οι "Αύλοι" δεν φαίνονται να τον άκουνε. Έξακολουθούν να βαδίζουν άμιλητοι, υψάζοντας πάντα ολόγισια μπροστά.

— Σταθήτε!, φωνάζει πάλι ο Υπεράνθρωπος.

Μα και πάλι οι άχνοι πολεμιστές δεν φαίνονται ν' άκούνε τη διαταγή του.

Τότε ο Υπεράνθρωπος έφορμά. Με μια έκτιναξη ρίχνεται έναντιόν τους και ή σφιγμένη πανίσχυρη γροθιά του κινείται με άπιστευτη όρμη και... περνάει πέρα-πέρα μέσα από το κορμί ενός "Αύλου, χωρίς να συναντήση την παρασκήρη αντίστασι!

Ο "Αύλος" συνεχίζει το δρόμο του σαν να μη συνέβη τίποτα. Ο Υπεράνθρωπος όμως παθαίνει μια άλλόκοτη μεταβολή!

Το κορμί του ξεθωράζει

και γίνεται άχνό, διάφανο!

Μοιάζει τώρα με ένα φάντασμα του έαυτού του!

Σαστισμένος και τρομαγμένος, δοκιμάζει να πιάση ένα στυλο, που βρίσκεται κοντά του, μα δεν μπορεί. Τα δάχτυλά του είναι σαν από καπνό και δεν μπορούν να πιάσουν τίποτα!

Και τότε το κορμί του τεντώνεται και ο Υπεράνθρωπος αρχίζει να απομακρύνεται βαδίζοντας άργά, σαν τους "Αύλου"!

«Είσαι ένας... γαϊδαυρος!»

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ώρα, στο σπίτι, ο Κοντοστούπης, με το στήθος φουσκωμένο και με το πιο άγριο ύφος του, κόσμου στο πρόσωπό του, κόβει βόλτες στη βεράντα μπροστά στην "Έλσα, ενώ ή "Έλχινα τον κυττάζει με άπέραντη τρυφερότητα και θαυμασμό.

— Δεν έπρεπε να τον αφήσω να πάη μόνος!, λέει ο νάνος. Μπορεί να κινδυνεύση χωρίς έμένα! Προς θά τον προστατεύση, τώρα που δεν είμαι; έγω κοντά του; "Ε; Πιός;

Η "Έλχινα άνογοκλείνει με θαυμασμό τα καμικά ματάκια της και λέει:

— Πόσο ώραιος και πόσο γενναίος είσαι, Κοντοστούπη! Έχεις δίκιο! Δεν έπρεπε ν' άφήσης τον Υπεράνθρωπο μόνο! Τρέξε να τον προλάβης!

‘Ο νάνος σταματάει τὸ πᾶσι κι’ ἔλα.

—‘Ε; κάνει χαζά! Νὰ τρέξω νὰ τὸν προλάβω; Χυμ! Ξεχνᾶς ὁμως πῶς εἶμαι... ἱππότης, ὠραία μου Ἐλχίνα! Δὲν μπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω μόνες δυὸ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία μου! “Ὀχι! “Ὅσο κι’ ἂν θέλω νὰ τρέξω πίσω ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ νὰ πάρω μέρος στὴ μάχη, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σφίξω τὰ δόντια μου καὶ νὰ μείνω κοντά σας, πιστὸς στὸ κοιθῆκον μου! “Ἐνα πράγμα νὰ ξέρετε καὶ οἱ δυὸ: γιὰ νὰ σᾶς πειράξουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ περάσουν πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα μου! Ἐγώ, ὁ Κοντοστούπης... στοῦ... στοῦ ... στοῦπης... στοουστοουπῆς... στοῦπης... “Ὀχι! Πᾶει ἡ καρδούλα μου! Σκίζεται στὴ μέση! Πεθαίνω! Τί εἶναι αὐτό;

Ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Ἐλχίνα γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος, ποὺ κυττάζει ὁ νάνος μὲ τὰ μάτια του γουρλωμένα, καὶ μιὰ κραυγὴ φρίκης ξεπηδάει ἀπὸ τὰ σπῆθη τους.

Ἐνας Ἄυλος περνάει μὲ τὸ ἀργὸ βῆμα του ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα τοῦ κήπου καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι! Τὸ κεφάλι του εἶναι ψηλά καὶ τὰ μάτια του σπηλωμένα ὁλοῖσια μπροστά.

Τρέμοντας ὁλόκληρος, ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγοκλείνει πολλές φορές τὸ στόμα του, πρὶν καταφέρῃ νὰ μιλήσῃ.

—Ποιὸς... ποιὸς... ποιὸς...

ποιὸς εἶσαι; τραυλίζει.

Σιωπηλὸς ὁ Ἄυλος ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ.

—Ποιὸς... ποιὸς εἶσαι, εἶπα!, λέει πάλι ὁ Κοντοστούπης. Γιατί μὲ κυττᾶς ἔτσι; Γιατί δὲ μιλάς;

Μὰ καὶ πάλι δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι. Ὁ νάνος ἀρχίζει νὰ νευριάζῃ. Κι’ ὅταν νευριάζῃ, ὁ φόβος του λιγοστεύει.

—Εἶσαι ἀγενέστατος! φωνάζει. Εἶσαι ἕνας... γάϊδαρος! Μπαίνεις ἀπρόσκλητος σ’ ἕνα ξένο σπίτι καὶ σὲ ρωτῶ ποιὸς εἶσαι καὶ τί θέλεις κι’ ἐσύ δὲν παίρνεις κἄν τὸν κόπο νὰ ἀπαντήσῃς! Τί ἤρθες νὰ κάνῃς... τὸν παλληκάρῳ. Ἐπειδὴ κρέμεται ἕνα σπαθὶ ἀπὸ τὴ ζώνη σου, νομίζεις πῶς μπορεῖς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις; Σὲ ρωτῶ γιὰ τελευταία φορὰ ποιὸς εἶσαι! “Ἄν δὲν ἀπαντήσῃς θὰ σοῦ ... χαλάσω τὴν πρόσωπι!

Ὁ Ἄυλος, ἀμίλητος πάντα, συνεχίζει τὸ ἀργὸ βᾶσιμά του. Ὁ Κοντοστούπης ἔχει γίνεи τώρα ἔξω φρενῶν! Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ, γιὰ τὴν περιφρόνησι, ποὺ τοῦ δείχνει ὁ ἀχνὸς ἀντίπαλός του.

—Ἀνεβῆτε στὸ ἀπάνω πάτωμα καὶ κλεισθῆτε σ’ ἕνα δωμάτιο! λέει στὴν Ἔλσα καὶ στὴν Ἐλχίνα. Θὰ γίνεи... καβγάς!

Καὶ ἐνῶ οἱ γυναῖκες μπαίνουν τρέχοντας στὸ σπίτι, ὁ Κοντοστούπης σφίγγει τὴς γροθιές του, πηδάει ἀπὸ τὴν βεράντα στὸν κήπο καὶ ὀρμάει

έναντίον του "Αύλου, φωνάζοντας:

—Θά σου μάθω εγώ τώρα τρόπους, παλιόμυτρο! Στρατηγέ Κοντοστούπη, εμπρός! Τσάκισε τόν έχθρό...

Ἡ φωνή του σβήνει στο λαρύγγι του! Τό κορμί του μένει γιά λίγο ασάλευτο κι' ἔπειτα ἀρχίζει νά σβήνη και μέσα σέ λίγες στιγμές γίνεται σάν ἓνα φάντασμα ἀπό ἀχνό!

Τέλος, ὁ νάνος ἀρχίζει νά ἀπομακρύνεται βαδίζοντας ἀργά, μέ τό κορμί τεντωμένο, μέ τό κεφάλι ψηλά και μέ τὰ μάτια στηλωμένα ὁλόιστα μπροστά του.

Ἄ Κοντοστούπης ἀρχίζει μιά συντριπτική ἐπίθεσι!

«Τὴν ἔπαθα! σκέπτεται. Ἔγινα... φάντασμα! Ἔγινα μιά κολασμένη αὐλή ψυχῆ, καταδικασμένη νά περπατᾶ, νά περπατᾶ, νά περπατᾶ, στους... αἰῶνες τῶν αἰῶνων! Ὄχι ἡ καρδούλα μου! Μά... τί με νοιάζει γιά τὴν καρδούλα μου; Ἀφοῦ εἶναι αὐλή, δὲν μπορεῖ νά πάθῃ τίποτα!...»

Βγαίνει στο δρόμο και ἐξακολουθεῖ νά περπατᾶ ἀθελά του. Καθὼς προχωρεῖ, συναντᾶει κι' ἄλλους "Αὐλους, καθὼς και μερικούς ἐξαιλωμένους ἀνθρώπους, και θέλει... νά τούς χαιρετήσῃ, μὰ δὲν μπορεῖ!

«Κατάντια ποῦ τὴν ἔχω!, σκέπτεται. Δὲν μπορῶ οὔτε τούς... συναδέλφους μου νά χαιρετήσω! Φτοῦ, νά πάρῃ ἡ ἀργή! Τὴν ἔπαθα τὴ δουλειά!»

Περπατώντας ἔτσι, διασχίζει ἓνα μεγάλο μέρος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὡσπου στο τέλος συναντᾶει ἓνα ὁλόκληρο λόχο ἀπὸ "Αὐλους, ποῦ βαδίζουν ρυθμικά σάν πραγματικοὶ στρατιῶτες! Χωρὶς νά ξέρῃ τί κάνει, ὁ νάνος τοποθετεῖται: στὴν τελευταία γραμμὴ τοῦ λόχου και ρυθμίζει τὸ βῆμα του σύμφωνα μέ τὸ βῆμα τῶν "Αὐλων.

«Ποῦ πηγαίνω; σκέπτεται μέ ἀπόγνωσι. Τί γινεῖται ἐγὼ μαζί μ' αὐτούς τούς κρεμανταλάδες; Ποδαράκια μου! Σταματήστε λιγάκι, ποδαράκια μου! Δὲν ἀντέχω ἄλλο! Κάνετε λίγο... κράτει! Θά πάθω καμμιά συγκοπή και

θά τ'οχετε κρίμα στην ψυχή σας! Σταματήστε, ποδαράκια μου! Δέ μου άρέσει καθόλου αυτός ο περίπατος!»

Μά τα πόδια του δέν υπακούουν στην διαταγή του. Ο νάνος εξακολουθεί να βαδίζει, να βαδίζει, να βαδίζει... Κι όταν, λίγη ώρα αργότερα, ο λόχος των Άυλων στρίβει ξαφνικά και μπαίνει σ' ένα μεγάλο κτίριο, ο Κοντοστούπης τούς ακολουθεί...

Ή δύναμις
της θελήσεως

Ο ΑΥΛΟΣ, πού ο Κοντοστούπης είχε αφήσει πίσω του στο κήπο του σπιτιού, συνεχίζει το δρόμο του, χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στον εξαύλωμένο νάνο. Άνεβαίνει τα σκαλοπάτια της δεράντας και μπαίνει μέσα στο σπίτι.

Προχωρεί προς το βάθος του σαλονιού και ή κλειστή πόρτα, πού βρίσκεται εκεί, ανοίγει μόνη της όταν ο Άυλος φτάνει κοντά της. Με άργα βήματα, ο άχνος άργαίος, πολεμιστής διασχίζει το χώλ και ανεβαίνει τη σκάλα πού οδηγεί στο δεύτερο πάτωμα.

Φτάνει επάνω και προχωρεί μέσα από διάδρομο προς την πόρτα του δωματίου, όπου έχουν κλειστή ή "Ελσα και ή καμική Έλχίνα.

Ή πόρτα, όταν ο Άυλος πλησιάζει, υποχωρεί και αρχίζει να ανοίγει!

Στο μεταξύ, ο Ύπεράνθρω-

«Ένα πανίσχυρο κύμα χτυπάει τον Ύπεράνθρωπο κατάστημα!

πος βαδίζει μέσα στους δρόμους της Νέας Υόρκης, με το κορμί του άχνό και διάφανο, σαν το κορμί ενός φαντάσματος!

Βαδίζει άργα και αλύγιστα, με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια στηλωμένα ολόγιστα μπροστά του.

Μέσα του γίνεται μιά άπεγνωσμένη μονομαχία ανάμεσα στην πανίσχυρη θέλησή του και στην μυστηριώδη δύναμη πού τον είχε μεταβάλει σε άυλο.

«Πρέπει να ξαναγίνω όπως ήμουν πρώτα!, σκέπτεται. Πρέπει να πάω να είμαι ά-

ύλος! 'Η 'Ανθρωπότης διατρέχει έναν τρομακτικό κίνδυνο και, τώρα που λείπουν οι άλλοι 'Υπεράνθρωποι, από μένα εξαρτάται ή σωτηρία του κόσμου. Πρέπει να γίνω πάλι όπως ήμουν και να ανακαλύψω τι είναι αυτό, που μεταβάλλει τους ανθρώπους σε άχνά, άυλα όντα!...»

Μά, όσο κι' αν πασχίζεις, δεν μπορεί να άπαλλαγής από τη μυστηριώδη επίδραση. Το κορμί του έξακολουθεί να είναι φαντασματώδες και να βαδίζει άργά και άλύγιστα μέσα στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Ξαφνικά, μιá παράξενη φωνή λέει μέσα του:

«Άγαπημένε μου! Βοήθεια! Βοήθεια!»

'Η ψυχή του 'Υπεράνθρωπου παγώνει! Είναι ή φωνή της 'Ελσας! Κάτι κακό συμβαίνει στην άγαπημένη του γυναίκα και ή σκέψη της του μίλησε από μακριά!

Με τη δύναμη της θελήσεώς του πολλαπλασιασμένη από την άγωνία του για την τύχη της άγαπημένης του, ό 'Υπεράνθρωπος κάνει μιá ακόμá προσπάθεια.

Γιά μερικές στιγμές δεν συμβαίνει τίποτα. Το κορμί του, άχνό πάντα, έξακολουθεί να βαδίζει και τα μάτια του να βλέπουν πάντα μπροστά.

'Επειτα, ό 'Υπεράνθρωπος νοιώθει ένα ξαφνικό πόνο στο στήθος και το κορμί του αρχίζει να γίνεται πάλι στερεό και συμπαγές, με σάρκες και

νεύρα και μυώνες!

Λίγες στιγμές άργότερα, ό 'Υπεράνθρωπος στέκεται εκεί, στη μέση του δρόμου, άκέραιος και όλοζώντανος και πανίσχυρος όπως πρώτα!

Δεν χάνει ούτε δευτερόλεπτο.

Λυγίζει τα γόνατά του, τα τεντώνει πάλι άπότομα και άπογειώνεται σαν βολίδα. Το κοκκινουμένο κορμί του σκίζει τον άέρα με άφάνταστη ταχύτητα, πετώντας προς τό σπίτι, προς την 'Ελσα.

Προσγειώνεται σε λίγο στη βεράντα και όρμάει μέσα, φωνάζοντας:

—'Ελσα! Κοντοστούπη!

Δέν του άπαντάει κανένας και ή άγωνία σφίγγει την καρδιά του σαν ένα παγερό χέρι.

Κυκλοφορώντας μέσα στο σπίτι σαν άστραπή, ό 'Υπεράνθρωπος έρευνά το κάτω πάτωμα, δέ βρίσκει κανένα και άπεβαίνει γοργά στο δεύτερο.

Όταν φτάνει στο δωμάτιο, όπου είχαν κλειστή ή 'Ελσα και ή 'Ελχίνα, σταματάει κατ'άπληκτος, με μιá άπέραντη φρίκη στην καρδιά!

'Ενας 'Αύλος βρίσκειται εκεί! Ένας άχνός και διάφανος αρχαίος πολεμιστής με ένα μακρύ σπαθί στο πλευρό του!

'Απέναντί του, στο βάθος του δωματίου, στέκονται ή 'Ελσα και ή 'Ελχίνα!

'Η 'Ελσα, με το πρόσωπο συσπασμένο από έκπληξη και τρόμο, παθαίνει κι' όλας τη φοβερή άλλαγή! Το κορμί

της χάνει τη στερεότητά του, σβήνει σιγά - σιγά και γίνεται άχνό και άυλο!

Άνοχοκλείνει το στόμα της και κυττάζει τον Ύπεράνθρωπο, σάν νά θέλη νά τοῦ πῆ κάτι, μὰ δὲν μπορεῖ!

Τὸ κορμί της τεντώνεται, τὸ κεφάλι της σηκώνεται ψηλά, τὰ μάτια της στηλώνονται ὀλόιστα μπροστὰ καὶ ἀρχίζει νά βαδίζει μὲ ἀργὰ καὶ ἀλύγιστα βήματα!

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν "Αὔλο!"

Ὁ Ύπεράνθρωπος θέλει νά τὴν σταματήσει! Ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νά τὴν πιᾶση, ἀλλὰ ἡ Ἔλσα περνᾷ ἀνάμεσα τοὺς σάν ἀέρας καὶ ἀπομακρύνεται πρὸς τὴ σκάλα!

Ὁ Ύπεράνθρωπος γυρίζει στὴν Ἐλίνα, πού παρακολουθεῖ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ σκητὴ μὲ τὰ μάτια της ὀρθάνοχα ἀπὸ ἐκπληξι καὶ φρίκη.

Ὁ ἥρωάς μας ἀφήνει μιὰ σιγανὴ κραυγὴ. Ἡ Ἐλίνα δὲν ἔχει πάθει τίποτα! Δὲν ἔχει ἐξαυλωθῆ! Φαίνεται ὅτι ἡ μυστηριώδης δύναμις ἐπηρεάζει μόνο τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς καὶ οὐχὶ πλάσματα πού προέρχονται ἀπὸ ἄλλους πλανήτες σάν τὴν Ἐλίνα! (*)

Μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλό του.

— Ἐλίνα!, λέει γοργὰ στὴν πρῶν βασίλισσα τῶν Μερῶν τοῦ πλανήτη Μελλίσιον. Παρακολούθησε τὴν Ἔλσα!

Μὴν τὴν ἀφήσης καθόλου ἀπὸ τὰ μάτια σου! Ἀκολούθησε τὴν ὅπου κι' ἂν πάη!

Ἡ Ἐλίνα κουνᾷ τὸ κωμικὸ κεφάλι της, κάνει ἕνα μορφασμὸ πού θυμίζει... στανὸ μαντρόσκυλο καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τὴν Ἔλσα!

Ὁ Ύπεράνθρωπος ἀφήνει τὸ κορμί του νά πέση σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπό του μὲ τὶς παλάμες του.

Κάτι πρέπει νά κάνη! Τὸ μυστήριον τῶν Ἄυλων πρέπει νά λυθῆ, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά!...

Ἀπὸ τό...
πορευθόν!

Τ ΗΝ ἴδια ὥρα, ὁ ἐξαυλωμένος Κοντοστούτης, ἀκολουθώντας πάντα τὸ λόχο τῶν Ἄυλων, μπαίνει σ' ἕνα μεγάλο κτίριο. Οἱ ἀχνοὶ ἀρχαῖοι πολεμιστὲς μπροστὰ καὶ ὁ νᾶνος ξεπίσω διασχίζουν ἕνα μικρὸν χώλ, περνοῦν ἕνα βαθὺ διάδρομο καὶ μιὰ μεγάλη, σιδερένια πόρτα ἀνοίγει μπροστὰ τους.

Κατεβαίνουν μιὰ σκάλα, πού ὀδηγεῖ κάτω σ' ἕνα ἀπέραντο ὑπόγειο, πού εἶναι ἐπιπλωμένο καὶ ἐφωδιασμένο μὲ μηχανήματα καὶ διάφορα ὄργανα, πού τὸ κάνουν ἕνα τέλει ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο.

Ἐνας ἀνθρώπος εἶναι ἐκεῖ κάτω. Ἡ ἡλικία του εἶναι ἀκαθόριστη. Φορεῖ γυαλιὰ καὶ μπλούζα χημικῶ καὶ σπῆ μέ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 67 :
«Οἱ ἐξώκοσμοι ἐξοντώνονται».

ση του κεφαλιού του φυτρώνει
μια πυκνή τούφα μαλλιά.

Τὰ μάτια του πίσω από
τὰ γυαλιά αστράφτουν διαβο-
λικά.

—'Ωχώ!, κάνει όταν αντι-
κρύζει τούς "Αύλους. Καλώς
μου τους! Καλώς μου τους!
Είναι καιρός πιά να επιστρέ-
ψετε στο παρελθόν, απ' όπου
σας βγαλα! Δέ σας χρειά-
ζομαι άλλο για σήμερα!

Καί, τρίβοντας τὰ χέρια
του με Ικανοποίησι, προσθέ-
τει:

—Τὸ σχέδιό μου πέτυχε
πέρα γιὰ πέρα! Σὲ λίγο, θὰ
εἶμαι ὅ,τι ἦταν ἄλλοτε ὁ Μέ-
γας Ναπολέων! Αὐτοκράτωρ
τοῦ Κόσμου! Χά, χά, χά!

Γυρίζει πηγαίνει κοντὰ σὲ
μια παράξενη συσκευή και
κατεβάζει ἓνα διακόπτη.

"Ἐνὰ ἀλλόκοτο και ἐκπλη-
κτικὸ πρᾶγμα συμβαίνει τότε.

"Ἐνας - ἓνας, οἱ "Αὔλοι προ-
χωροῦν πρὸς τὴν συσκευή και
χάνονται μέσα σὲ μὴ τρύπα,
ποῦ ὑπάρχει στὴ βάση της,
ὅπως ὁ καπνὸς χάνεται μέ-
σα στὴν καπνοδόχο!

«Αὐτὸ ἐδῶ δὲ μ' ἀρέσει κα-
θόλου - καθόλου!, σκέπτεται
μὲ τρόμο ὁ νάνος. Καλά...
Δέχτηκα νὰ γίνω "Αὔλος! "Ε-
δωσα τόπο στὴν ὄργη και δὲ
μίλησά! Δὲ θὰ ἀνεχθῶ ὅμως
ποτὲ νὰ χαθῶ σὰν καπνὸς μέ-
σα σὲ μὴ ἀπαίσια τρύπα!
"Αρνῶμαι νὰ ὑποκύψω, πα-
λιάνθρωπε μὲ τὴ... δούρτσα
στὸ κεφάλι!» Ἄ ρ ν ο ὕ μ α ι!»

Μὰ οἱ "Αὔλοι ἔχουν τώρα
χαθῆ ἅλοι μέσα στὴν τρύπα

καί ὁ Κοντοστούπης, χωρίς
νὰ τὸ θέλῃ, νοιώθει τὸ ἀχνὸ
σῶμα του νὰ ἔλκεται πρὸς τὴ
συσκευή.

«Μή!, σκέπτεται μὲ ἀπό-
γνωσι. "Οχ;! Δὲν τὸ θέλω
αὐτό! "Ωχ ἡ καρδούλα μου!
Χάνομαι! Σβήνω! Σταμάτα
τὴ μηχανή, δολοφόνε! "Ανέ-
δασε τὸ διακόπτη, ἄτιμε
δουρτσοκέφαλε!»

Μὰ τὸ κορμί του ἐξακολου-
θεῖ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴ συ-
σκευή. Ἐμφανικά ὅμως, καθὼς
φτάνει κοντὰ στὴν τρύπα, τὸ
κορμί του νάνου σταματᾷ! Ἄ
δὲν χάνεται μέσα της σὰν κα-
πνός! Μένει ἀχνὸ πάντα και
ἐξαῦλα μένει, ἀλλὰ ἀκέραιο!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀσπρη
ρόμπα και τὰ γυαλιά πηγαί-
νει κοντὰ στὸ νάνο και τὸν
κυττάζει μὲ περιέργεια, ζωῶ-
νοντας τὰ φρύδια του. "Ἐπει-
τα, δάζει τὰ γέλια:

—Χά, χά, χά! Εἶναι ἓνας
νάνος! "Ἐνας ἄνθρωπος τῆς
σημερινῆς ἐποχῆς! Γι' αὐτὸ
δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀπορροφή-
σῃ ἡ συσκευή μου και νὰ τὸν
στείλῃ πίσω στὸν παρελθόν!
Χά, χά, χά! "Ἄς διπλασιάσω
τὴν ἐνταση της γιὰ νὰ δῶ τί
θὰ γίνῃ!

Και κατεβάζει ἓνα δεύτερο
διακόπτη.

Ἡ συσκευή ἀφήνει ἓνα
διαπεραστικὸ βοηθὸ και τὸ
κορμί του νάνου κολλάει μὲ
φόρα πάνω στὴν τρύπα.

«Χάθηκα!, σκέπτεται ὁ
Κοντοστούπης. Τώρα θὰ μὲ
ρουφήξῃ αὐτὴ ἡ παλιομηχανή
και ὁ κόσμος θὰ χάσῃ γιὰ

πάντα τὸ μεγάλο Κοντοστούπη! Μοῦρχειται νὰ δῶλω τὰ... κλάματα! "Ὅχι γιὰ μένα! Τὸν ἑαυτὸ μου δὲν τὸν λογαριάζω ἐγώ! Σκεπτομαι διωκτοὺς καημένους τοὺς ἀνθρώπους, πού θὰ μείνουν ὀφθαλμοὶ καὶ ἔρημοι καὶ ἀπροστάτευτοι χωρὶς ἐμένα!... Ρούφα με, παλιομηχανή, νὰ δούμε τί θὰ καταλάβης!...»

Καὶ τότε ὁ νῆνος νοιώθει ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στήθος του καὶ τὸ κορμί του, ἀντὶ νὰ χορῆ σὰν καπνὸς μέσα στὴν τρύπα, γίνεται πάλι στέρεο!

Συμπυκνώνεται! καὶ γίνεται πάλι σάοκα καὶ ὄστα, ὅπως ἦταν πρὶν!

Ὁ Κοντοστούπης ξαναβρίσκει τὴ μιλιὰ του.

— "Ἄγιο! Πάντες!, φωνάζει γεμάτος χαρὰ. Θεοῦλί μου! Εὐχαριστῶ πολὺ πού με γλυτώσατε! Θὰ δῆτε τώρα τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ Κοντοστούπης, ὅταν τὸν κυρεῖσῃ ὁ θυμὸς! Θὰ τὸν ἀρπάξω τὸν... βουρτσοκέφαλο καὶ θὰ τὸν δῶλω νὰ φάῃ τὴ δούρτσα, πού ἔχει στὸ κεφάλι! ἀντὶ γιὰ μαλλά! Θά... "Ὅχι! Πεθαίνω!

Κάτι πολὺ σκληρὸ τὸν χτυπάει μὲ φόρα στὸ κεφάλι! καὶ ὁ Κοντοστούπης σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος!

Εἶναι ὁ ἐπιστήμων μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα. Βλέποντας τὸν νῆνο νὰ γίνεται πάλι κανονικὸς ἀνθρώπος, τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα, ἀρπάζει ἀπὸ ἕνα τραπέζι ἕνα σφυρὶ καὶ τὸν χτυπάει μ' ὄλη του τὴ δύναμι στὸ κεφάλι!

Κονταμάρε
καί... **Κουταμάρε!**

Ε ΠΕΙΤΑ τὸν παρατάει χάμω, νομιζοντάς τον νεκρὸ, καὶ κάθεται μπροστὰ σὲ μιὰν ἄλλη συσκευή, ἕνα μεγάλο καὶ ἰσχυρὸ ραδιοπομπό.

Γυρίζει: μερκοὺς διακόπτες, μετατοπίζει μερκα κουμπιά καὶ ἀρχίζει νὰ μιλήσῃ:

«Ἐδῶ ὁ ἐπιστήμων ἀτομικῶν ἐρευνῶν Κονταμάρε! Κονταμάρε! Ἀποτείνομαι πρὸς τὸν ἀμερικανικὸ λαό, πρὸς τὴν κυβέρνησι τῆς Ἀμερικῆς καὶ πρὸς τοὺς λαοὺς καὶ τίς κυβερνήσεις ὅλου τοῦ κόσμου!

"Ὅσοι παρακολούθησαν τὴ σημερινὴ ἐπίθεσι τοῦ στρατοῦ μου ἐναντίον τῆς Νέας Ἰόρκης ξέρουσι πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμι μου! Δαθέτω ἕνα στρατό, πού εἶναι ἐντελῶς ἄτρωτος γιὰτί ἀποτελεῖται ἀπὸ φαντάσματα! Ἀπὸ ἀνθρώπους πού ἐξῆσαν ἐδῶ καὶ χίλια ἢ δυὸ χιλιάδες χρόνια! Γιὰ νὰ καταλάβετε, ἀκούστε μερικά λόγια γιὰ μιὰ καταπληκτικὴ ἐφεύρεσί μου! Ἐπειτα ἀπὸ μελέτες πολλῶν ἐτῶν, κατασκεύασα μιὰ συσκευή, πού λειτουργεῖ μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ πού ἔχει τὴ δύναμι νὰ φέρῃ πίσω ἀπὸ τὸ παρελθὸν ὅσους καὶ ὅποιους ἀνθρώπους θέλω! Τοὺς ξαναφέρνει ὁμως ὄχι στὴν κατάστασι, πού ἦσαν ὅταν ζούσαν, ἀλλὰ σὲ μιὰ αὐτὴν κατάστασι, σὰν πνεύματα! Ἐτσι οἱ στρατιῶτες μου εἶναι ἄτρωτοι! Κανένα ὄπλο, ὅσο

καταστρεπτικό κι' αν είναι δεν μπορεί να τους κάνει το παραμικρό κακό! Έκείνο όμως που κάνει το στρατό μου τρομερό είναι το γεγονός ότι, όταν ένας ζωντανός άνθρωπος βρεθή κοντά στους "Αυλούς μου, εξαυλώνεται αμέσως! Γίνεται: σαν αυτούς! Και είναι καταδικασμένος να τριγυρίζει σαν καλασμένος στον κόσμο, χωρίς να μπορεί να πεθάνη και να αναπαυθῆ! Μόνο εγώ ξέρω το μυστικό, που μπορεί να μεταβάλῃ τους εξαυλωμένους ανθρώπους σε κανονικούς!.

»Πρσεξέτε τώρα καλά τὰ λόγια μου! "Αν σὶ κυβερνήσεις καὶ σὶ λαοὶ ὅλου τοῦ κόσμου δηλώσουν ὑποταγὴ σὲ μένα, τὸν Κοντεμάρε, καὶ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς Ἀυτοκράτορα τοῦ Κόσμου, δὲ θὰ βρεθοῦν στὸν κίνδυνο νὰ εξαυλωθοῦν! Διόφορητικά, θὰ εξαπολύσω ἐναντίον σας φαντασματώδεις στρατὸς βγαλμένες ἀπὸ τὸ παρελθόν καὶ ἡ Γῆ θὰ μεταβληθῆ σὲ μὴ ἀπέραντη Κόλασι, ὅπου ἑκατομμύρια εξαυλωμένοι ἄνθρωποι θὰ κυκλοφοροῦν ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βροῦν ἀναπαυσι! Ἡ τύχη σας δρῖσκεται: στὰ χέρια μου!

»"Αν ὡς ἀπόψε, στὶς ἐπτὰ, ὁ κεντρικὸς ραδιοσταθμὸς τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἀπαντήσῃ δηλώνοντας ὑποταγὴ, χιλιάδες "Αὔλοι θὰ πλημμυρίσουν ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς!...»

Στὸ μεταξύ, ὁ Κοντσοτούπης ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχε-

ται ἀπὸ τὴ λιποθυμία του. Ἡ πρώτη σκέψι του εἶναι νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ τὸ ρολογάκι-ραδιοπομπὸ του(*).

Μὰ ὁ μικροσκοπικὸς ραδιοπομπὸς ἔχει σπάσει, τὴ στιγμὴ πού ὁ νᾶνος ἔπεσε λιπόθυμος! Ἀποφασίζει, λοιπόν, νὰ δράσῃ μόνος του καὶ νὰ σώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὴν ἡρωικὴ δράσι του!

— Κύριε... Κουταμάρε!, φωνάζει στὸν ἐγκληματικὸ ἐπιστήμονα. Αὐτὰ πού λες κύριε Κουταμάρε, εἶναι... κουταμάρες!

Ἐὸ Κοντεμάρε στρφογυρίζει πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ πρόσωπό του συσπασμένο ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα!

— Δὲ μὲ λένε... Κουταμάρε, γρυλλίζει, ἀλλὰ Κοντεμάρε! Θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν αὐθάδειά σου αὐτὴ, παλιόνανε!

Καὶ, ἀρπάζοντας πάλι τὸ σφυρί, ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Κοντσοτούπη, χωρὶς νὰ υποψιάζεται: πὼς ὁ μικρόσωμος νᾶνος εἶναι προκλισμένος μὲ ὑπερφυσικὴ δύναμι!

Ἐὸ Κοντσοτούπης τὸν ὑποδέχεται... καταγανακτισμένος!

— Φταίω ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω... μῆνυσι, τοῦ λέει, πού σήκωσες σφυρί ἐναντίον μου;

(*) Οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι ἐφοδισμένοι μὲ ἕνα μικροσκοπικὸ ραδιοπομπὸ, περασμένο στὸ χεῖρ τους σάν ρολογάκι. Μὲ τὸ ραδιοπομπὸ αὐτό, μποροῦν νὰ κουβεντιάσουν μεταξύ τους ἀπὸ πολὺ μακρινὲς ἀποστάσεις.

Φταίω εγώ να φωνάξω την αστυνομία; Μη!

Το σφυρί κατεβαίνει με όρμη προς το κεφάλι του νάνου, ενώ ο Κοντεμάρε γρυλλίζει με μανία:

— Πέθανε λοιπόν, παλιό νάνε!

Μά ο Κοντοστούπης δεν έχει καιμιά όρεξη να πεθάνη!

Με μια γοργή κίνηση σπρώχνει προς τα πλάγια το σφυρί, που ξεφεύγει από το χέρι του Κοντεμάρε και πηγαίνει και πέφτει στην άλλη άκρη του υπογείου!

Το χέρι του νάνου σφίγγεται σε μια τρομερή γροθιά, που τραβιέται πίσω για να πάρη φόρα και να χτυπήση τον Κοντεμάρε, τσακίζοντάς τον και έξοντώνοντάς τον!

Μά ο Κοντοστούπης συγκρατεί τη δύναμή του. Δεν πρέπει να έξοντώση ακόμα τον τρελλό και έγκληματκό έφευρέτη! Αύτος είναι ο μόνος που μπορεί να κάνει πάλι κανονικούς τους εξαιλωμένους ανθρώπους! Δεν πρέπει, λοιπόν, να πεθάνη ακόμα!

Έτσι ο νάνος τον χτυπάει έλαφρά στο σαγόνι και ο Κοντεμάρε πηγαίνει και πέφτει πάνω σ' ένα μηχανήμα, κοντά στον τοίχο του εργαστηρίου!

Το σατανικό πρόσωπό του είναι τώρα γεμάτο έκπληξι και τρόμο. Δεν μπορούσε ποτέ να φανταστή πως θα ήταν τόσο δυνατός ο νάνος!

Τρίβει το πονεμένο σαγόνι του, μουρμουρίζοντας:

— Έτσι, έ; Τώρα θα δής, έξάμβλωμα!

Και, πριν ο Κοντοστούπης προλάβη να επιτεθή πάλι έναντιον του, ο Κοντεμάρε άρπάξει ένα μοχλό, που βρίσκεται στον τοίχο, και τον τραβάει.

Από το βάθος της αίθουσας, ακούγεται ένα σφύριγμα από μια μηχανή, που μπροστά της είναι τοποθετημένη μια μεγάλη, όρθια μεταλλινή πλάκα.

Την ίδια στιγμή, ο Κοντοστούπης νοιώθει το κορμί του να τραβιέται απότομα προς τα εκεί. Στηλώνει τα πόδια του χάμω, προσπαθώντας να άντισταθή και να συγκρατήση τον εαυτό του, αλλά δεν τό κατορθώνει! Με μεγάλη φόρα, πηγαίνει και πέφτει πάνω στη μεταλλινή πλάκα και μένει εκεί, ασάλευτος, άνικανος να μετακινήση τα μέλη του!

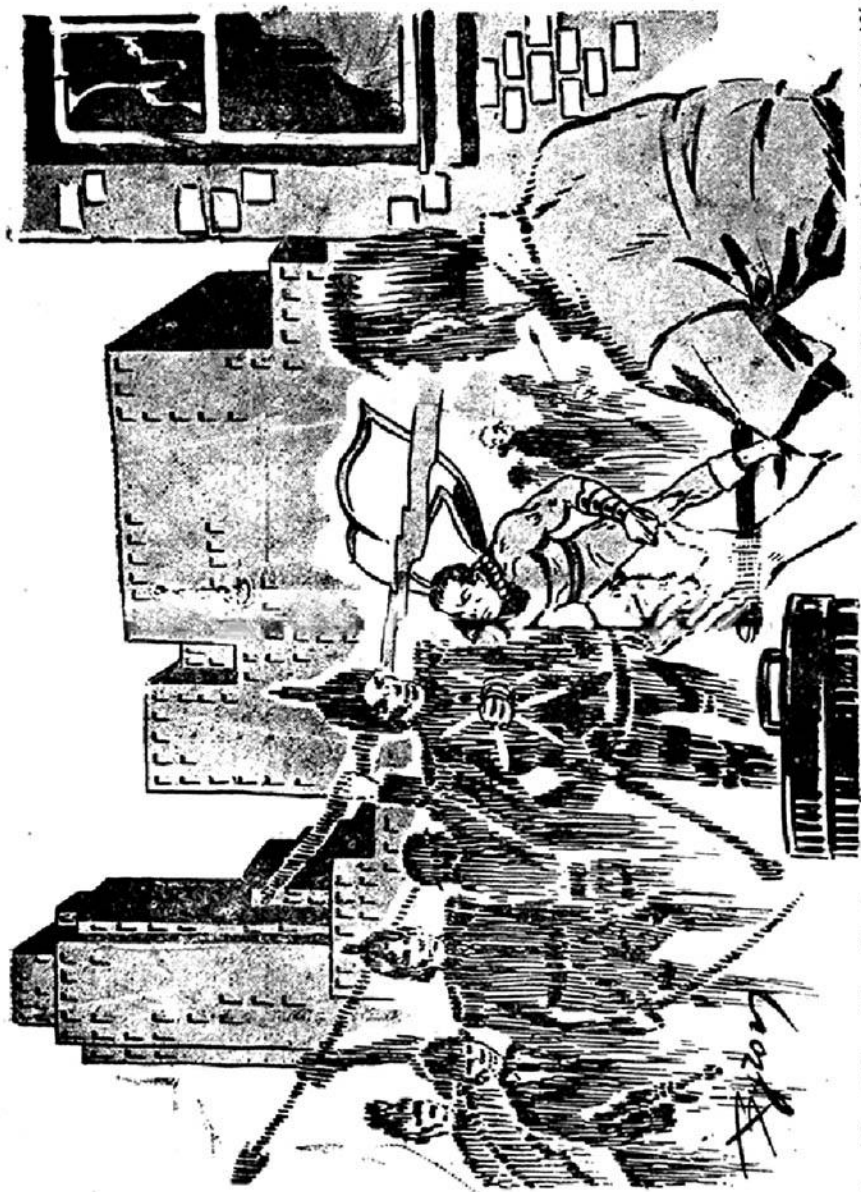
— Επί τέλους!, γρυλλίζει ο έγκληματίας. Σ' έχω τώρα στην απόλυτη διάθεσί μου!

Και, άνοιγοντας ένα σφυράρι, βγάζει ένα μακρύ και κοφτερό χειρουργικό μαχαίρι!

Στην πόρτα του εργαστηρίου φανερώνονται τώρα κι άλλοι Αύλοι. Μπαίνουν με άργα βήματα και ένας - ένας χάνονται μέσα στην τρύπα της αλλόκοτης συσκευής, που τους είχε φέρει από το μακρύο παρελθόν!

Ο Κοντεμάρε πηγαίνει κοντά στον ασάλευτο νάνο και σηκώνει ψηλά το μαχαίρι του.

— Τιποτα δεν μπορεί να άντισταθή στο μαχαίρι αυτό!, γρυλλίζει. Είναι φτιαγμένο ά-

Οι γροβιζ του Υπερανθρώπου δεν κάνουν τίποτα στους φαντασματόδες Αιόλους, τους άρχαιους πολιμιστίς που γύρισαν από το μακρύνε πελώριγ !

πὸ ἓνα κράμα ἀτομικῶν με-
τάλλων καὶ διασπᾶται ὅλα τὰ
σώματα, πού χτυπάει, ὅση
ἀντοχὴ κι' ἂν ἔχουν!

Καὶ τὸ μαχαίρι κατεβαίνει
μὲ ὄρμη.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως συμ-
βαίνει κάτι, πού δὲν τὸ πε-
ρίμενε οὔτε ὁ Κοντεμάρε οὔ-
τε ὁ περίτρομος καὶ πανικό-
βλητος Κοντοστούπης!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἄϊλους
πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τους
περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους
καί... τὸ κορμί του νάνου ἐ-
ξαιλώνεται!

Τὸ μαχαίρι τοῦ κακούργου
περνάει μέσα ἀπὸ τὸ ἀχνό
κορμί του, σὰν μέσα ἀπὸ ἄ-
δειο ἀέρα, καί, ἀντὶ νὰ χτυ-
πήσῃ τὸν Κοντοστούπη, χτυ-
πάει τὴ μεταλλινὴ πλάκα.

Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκού-
γεται, μὴ λάμψη φαίνεται καὶ
ἡ μεταλλινὴ πλάκα διαλύεται
καὶ χάνεται!

Μιὰ κραυγὴ λύσσας ξεπη-
δαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ δο-
λοφόνου ἐπιστήμονα, καθὼς ὁ
νάνος, ἀχνὸς σὰν φάντασμα,
ἀρχίζει νὰ κόβῃ βόλτες μέσα
στὸ ἐργαστήριον, μὲ ἀργὰ βή-
ματα καὶ τεντωμένο κορμί!...

Στὴ θάλασσα!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ εἶναι
καθισμένος στὸ σαλόνι τοῦ
σπιτιοῦ του, βυθισμένος σὲ ἀ-
πόγνωσι. Δὲν ξέρει τί πρέπει
νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κό-
σμον καὶ τὴν ἀγαπημένη του
γυναῖκα. Ξέρει ὅμως ἓνα πρά-
γμα: Ἄν δὲν κινηθῇ, ἂν δὲν

δράσῃ, θὰ τρελλαθῇ! Σηκώ-
νεται: μὲ νευρικὲς κινήσεις καὶ
πηγαίνει νὰ κλειστῇ τὸ ραδιό-
φωνο, πού μεταδίδει μιὰ μου-
σική, πού τοῦ δίνει στὰ νεύ-
ρα. Μὰ σταματᾷ. Μῆσαι ἀπὸ
τὴ μουσικὴ ἀκούγεται ξαφνι-
κὰ μιὰ φωνή — ἡ φωνὴ τοῦ
τρομεροῦ Κοντεμάρε — νὰ με-
ταδίδη ἓνα καταπληκτικὸ μῆ-
νυμα, τὸ μῆνυμα πού ἀκούσα-
με στὸ προηγούμενον κεφάλαι-
ο.

Τὰ μάτια τοῦ ἥρωά μας ἀ-
στράφτουν. Τώρα ἐξηγοῦνται
ὅλα! Τὰ φαντασματώδη ἐκεί-
να ὄντα, οἱ Ἄϊλοι, ἔχουν ἔρ-
θει ἀπὸ τὸ μακρινὸ παρελθόν,
χάρης σὲ μιὰ σατανικὴ ἐφεύ-
ρεση ἑνὸς ἐγκληματικοῦ ἐπι-
στήμονος!

Ἐνα ἀχνό χαμόγελο σχη-
ματίζεται στὸ πρόσωπό του.
Ἐπάρχουν τώρα ἐλπίδες!
Ἐχει νὰ κάνῃ τώρα ὄχι μὲ
φαντάσματα, ἀλλὰ μ' ἓναν
ἀνθρώπο! Ἄν κατορθώσῃ νὰ
ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετό
του, τὸ μέρος ὅπου βρισκε-
ται ἡ συσκευὴ τοῦ Κοντεμά-
ρε, ἴσως καταφέρει νὰ ἀπο-
μικρύνῃ τὸν φριχτὸ κίνδυνον
πού διατρέχει ἡ Ἀνθρωπότη-
ς!

Μὲ γοργὰ βήματα βγαίνει
στὴ βεράντα καὶ ἀπογεωώνε-
ται μὲ μιὰ ἔκτιναξι. Τὸ μῶ-
δες, ἀθλητικὸ κορμί του σκί-
ζει τὸν ἀέρα καὶ ἡ ἀσπρὴ
μπέρτα του σαλεύει στὸν ἀ-
νεμον σὰν φτερό μεγάλου που-
λιοῦ!

Τὰ διαπεραστικά μάτια
τοῦ ψάχνουν τὴν πόλι, κάτω.
Τοῦ προξενεῖ ἀμέσως ἓν-

τύπως το γεγονός ότι ελάχιστοι "Αύλοι κυκλοφορούν τώρα στους δρόμους της Νέας Υόρκης.

«Γιατί άραγε; αναρωτιέται. Μήπως οι "Αύλοι εξαφανίζονται, όταν μείνουν αρκετή ώρα στον ελεύθερο αέρα, ή μήπως αποσύρονται στο κρησφύγετό τους, στο κρησφύγετο του Κοντεμάρε;»

Στους δρόμους πηγαυνοέρχονται τώρα πολλοί εξαυλωμένοι άνθρωποι, άντρες, γυναίκες και παιδιά, που είναι σαν ίσκιος, σαν όντα από έναν άλλο κόσμο!

Ανάμεσα τους ο Υπεράνθρωπος ξεχωρίζει μια αγαπημένη μορφή. Είναι η Έλσα, που με τη μορφή ίσκιου περπατάει άργα και αλύγιστα, ακολουθούμενη από την πιστή Έλχίνα.

Ένα ρίγος διαπερνάει τον Υπεράνθρωπο. Βλέπει την Έλσα να φτάνη στην παραλία και... να συνεχίσει το δρόμο της περπατώντας ανάλαφρα πάνω στην θάλασσα!

Η Έλχίνα σταματάει στην άκρη της προκυμιαίας και κυττάζει την Έλσα με την απόγνωση: ζωγραφισμένη στο ασχνημό και κωμικό πρόσωπό της!

Αφήνοντας μια φωνή φρικής, ο Υπεράνθρωπος χαμηλώνει γιά να πιάσει την Έλσα και να την ξαναφέρει στη στεριά. Μά τα χέρια του αγκαλιάζουν τον άδειο αέρα και ο ήρωάς μας ανυψώνεται: πάλι χωρίς την Έλσα!

Τρίζοντας τα δόντια του ά-

πό μανία, ο Υπεράνθρωπος πετάει πάλι πάνω από τη Νέα Υόρκη. Στο μέτωπό του φαίνονται τώρα χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Η δύναμή του είναι ανίσχυρη έναντιόν άλλων δυνάμεων, που δεν μπορεί να τα πιάσει ή να τα χτυπήσει το χέρι του!

Γιά μια στιγμή σκέπτεται να ειδοποιήσει με το ρολογάκι-ραδιοπομπό του τους ύπολοιπούς Υπεράνθρώπους και να ζητήσει τη βοήθειά τους. Απλώνει, μάλιστα, το χέρι του γιά να βάλη σε λειτουργία το μικροσκοπικό ραδιοπομπό του.

Μά σταματάει. Τα διαπεραστικά του μάτια διακρίνουν μια συντροφιά από "Αύλους, που βαδίζουν άργα, αλλά σταθερά, προς ώρισμένη κατεύθυνση, σαν να θέλουν να φτάσουν σε κάποιο προκαθορισμένο μέρος.

Χωρίς να χαμηλώσει, ο Υπεράνθρωπος παρακολουθεί τα φαντάσματα αυτά του παρελθόντος, πετώντας άργα στον αέρα, πάνω από το κεφάλι τους.

Οι "Αύλοι στρίβουν σε μια γωνιά, διασχίζουν μια πλατεία, μπαίνουν σ' ένα πλατύ δρόμο και πλησιάζουν σ' ένα μεγάλο κτίριο.

Η καρδιά του ήρωά μας χτυπάει γοργά. Είναι άραγε το κτίριο αυτό το κρησφύγετο του Κοντεμάρε; Πλησιάζει άραγε στη λύση του μυστηρίου, που άπειλεί να μεταβάλη τη Γη σε πλανήτη φαντασμάτων;

Οι "Αύλοι μπαίνουν στο κτίριο. Ο "Υπεράνθρωπος τους ακολουθεί από απόσταση για να μην επηρεαστεί από τη μυστηριώδη, εξαύλωτική δύναμη που εκπέμπουν.

"Ακολουθώντας τους, διασχίζει το μικρό διάδρομο και μπαίνει στο υπόγειο εργαστήριο του Κοντεμάρε!

Στο αντίκρουσμά του, ο παράφρων εγκληματίας, που κρατάει ακόμα το «άτομικό» μαχαίρι του, αφήνει μία κραυγή φόβου, πανικού και θυμού.

Χωρίς να προφέρει λέξη, ρίχνεται με όρμη έναντιον του "Υπεράνθρωπου, που τον περιμένει ήρεμος και χαμογελαστός, χωρίς να υποψιάζεται την τρομακτική δύναμη του παράξενου μαχαίριου!

Για να τρομάξει τον αντίπαλό του και να τον υποτάξει εύκολότερα, ο "Υπεράνθρωπος αφήνει το μαχαίρι να τον χτυπήσει!

Δραματική πάλη!

ΑΥΤΟ που επακολουθεί είναι εκπληκτικό. Από τη λεπίδα του μαχαίριου, μόλις αγγίζει το κορμί του "Υπεράνθρωπου, ξεπηδάει μία έκτυφλωτική λάμψη, που χτυπάει τον ήρωά μας κατάστημα με τόση όρμη, ώστε τον ανατρέπεται και τον στέλνει να κυλίσει στη χάρμη, στη μέση του εργαστηρίου, ανάμεσα στους "Αύλους, που προχωρούν ένας-ένας και χώνονται μέσα στην τρύπα της συσκευής!

"Αμέσως, το κορμί του "Υπεράνθρωπου ξεθωριάζει, σβήνει, εξαυλώνεται, και ο ήρωας των ήρώων μεταβάλλεται σ' έναν άχνό και άυλο ίσκιο!

Το κορμί του τεντώνεται και, με το κεφάλι ψηλά και τα μάτια στηλωμένα ολόγεια μπροστά του, αρχίζει να περπατά άργα μέσα στο εργαστήριο, μαζί με τον εξαύλωμένο Κοντοστουπη!

"Ενα τρελλό, σατανικό γέλιο αντίχει στο υπόγειο εργαστήριο. Ο Κοντεμάρε γελάει ικανοποιημένος από τη νίκη του.

—Χά, χά, χά! "Εγινε ένας ίσκιος! "Ενας άυλος! Και, αν δεν κάνω λάθος, είσαι ο "Υπεράνθρωπος! Ο "Υπεράνθρωπος, ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου, έγινε ένας ίσκιος! "Ενα πλάσμα χωρίς κορμί, χωρίς θέληση, χωρίς όμιλία, που περπατάει και θα περπατάει στους αιώνες των αιώνων σαν μία κολασμένη ψυχή! Χά, χά, χά!

Μέσα στη ψυχή του "Υπεράνθρωπου διεξάγεται μία δραματική και απεγνωσμένη πάλη.

«Πρέπει να ελευθερωθώ!, σκέπτεται. "Εκεί, μπροστά μου, στέκεται ο κακούργος, που θέλει να μεταβάλει τους ανθρώπους σε ίσκιους! Αυτός έκανε την αγαπημένη μου γυναίκα έναν ίσκιο, που περπατάει σαν ρομπότ! Και εκεί, μπροστά μου, βρίσκεται η συσκευή που φέρνει από το παρελθόν τους ίσκιους ανθρώπων, που έχουν πεθάνει εδώ

καί χιλιάδες χρόνια! Πρέπει νὰ ἐλευθερωθῶ!»

Ἔνας ἀπερίγραπτα δυνατός πόνος τοῦ διαπερνάει τὸ στήθος ξαφνικά! Τὸ αὐλο κορμί του σταματᾷ ἀπότομα, σισπᾷται καὶ ἀρχίζει νὰ συμπυκνώνεται καὶ νὰ στερεοποιῆται! Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του ζωντανός καὶ ἀκέραιος, μὲ τὸ πανίσχυρο κορμί του στερεὸ πάλι! Οἱ καταπληκτικὸι μύωνες του φουσκώνουν καὶ σαλεύουν, ἑτοιμοὶ γιὰ συντριπτικὴ δράσι!

—Κοντεμάρε!, λέει μὲ τρομερὴ φωνή. Δὲ σοῦ μένει παρὰ νὰ παραδοθῆς! Τὸ παιχνίδι σου εἶναι χαμένο ὀριστικά! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ κάνω ἕνα πῆδημα, νὰ σὲ ἀρπάξω καὶ νὰ σφίξω τὰ δάχτυλά μου, γιὰ νὰ σθῆση γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ κορμί σου κάθε ζωή!

Ὁ Κοντεμάρε δλωμιάζει νεκρικά! Ἐπειτα, δάζει τὰ γέλια.

—Χά, χά, χά! Πολὺ διαστικὸς εἶσαι, Ὑπεράνθρωπε! Νομίζεις ὅτι μὲ νικησες κιόλας, ἀλλὰ δὲν ξέρεις ὅτι ὁ μέγας Κοντεμάρε ἔχει πολλὰ ἀτοῦ μέσα στὸ μανίκι του!

Καὶ μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, ἐξακοντιζέει τὸ μαχαίρι του ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸ μαχαίρι χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ κεφάλι καὶ ἡ ἐκτυφλωτικὴ δυνατὴ ἀτομικὴ λάμψη τὸν σπρώχνει μακριὰ καὶ τὸν ρίχνει, μισολιπόθυμο, πάνω σ' ἕνα τοῖχο!

Ἐπιωφελούμενος ἀπὸ τὴν

στιγμιαία ἐκπλήξι καὶ ὑποχώρησι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὁ Κοντεμάρε κινεῖται γοργά.

Τρέχει κοιτᾷ στὴ συσκευή, ποῦ φέρνει τοὺς ἰσκιούς ἀπὸ τὸ παρελθόν, γυρίζει ἕνα διακόπτη, κατεβάζει ἕνα μοχλὸ καὶ ἀνεβάζει ἕναν ἄλλο.

Ἐνα μουρμούρισμα ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴν συσκευή, ἕνας ἦχος ποῦ θυμίζει νερὸ ποῦ τρέχει στ' αἰθάκι. Ταυτόχρονα, μιὰ ἀκτινοβολία ἐκπέμπεται, μιὰ ἀλλόκοτη μενεξεδένια ἀκτινοβολία.

Ὁ Κοντεμάρε ζαρώνει στὴ βάσι τῆς συσκευῆς καὶ παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τοῦ Ὑπεράνθρωπου μὲ μάτια ποῦ λóιμπουν ἀπὸ μανία, σατανικότητα καὶ λύσσα ἐκδικήσεως.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σαλεύει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ ἀποτινάξῃ τὴ ζάλη του, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακούργου γεμάτος θυμὸ.

—Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ κλείσω σὲ μιὰ φρενολογικὴ κλινικὴ, τοῦ λέει. Τώρα ὁμως δλέπω ὅτι πρέπει νὰ ἐξοντωθῆς! Ὅσο κι' ἂν ἀπεχθάνωμαι νὰ σκοτώσω ἕναν ἀντίπαλο, ποῦ δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέσι νὰ υπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του, τὸ καθῆκον μου πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα μου ἐπιδάλλει νὰ σὲ λιώσω σὰν σκουληκί!

Καὶ προχωρεῖ πάντα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντεμάρε καὶ τῆς συσκευῆς μὲ μεγάλα ἀργὰ βήματα.

Ὑπεράνθρωπε!, γρυλλίζει ὁ δολοφόνος. Ἄν ἔρθῃς πιὸ κοντά, θὰ μετανοιώσῃς!

Ὁ ἥρωάς μας κάνει ἕνα ἀ-

κόμα δήμα.

Και τότε, ξαφνικά, η μενεξεδένια ακτινοβολία της συσκευής πολλαπλασιάζεται σε έντασι και τον χτυπάει κατάσπηθα, μουδιάζοντας ολόκληρο το κορμί του και σπρώχνοντάς τον πίσω, πάνω στον τοίχο!

Μόχη ανθρώπου
και μηχανής!!

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ, ο Υπεράνθρωπος μένει για μερικές στιγμές ασάλευτος κυττάζοντας με άπορία την αλλόκοτη συσκευή. "Επείτα, σαλεύει τα μέλη του για να τα ξεμουδιάσει και προχωρεί πάλι προς το μέρος τους.

Μα και πάλι, όταν φτάνει κοντά στη συσκευή, η ίδια ακτινοβολία τον χτυπάει με το μενεξεδένιο φώς της και τον τινάζει πίσω, μουδιάζοντάς του το κορμί!

"Ενας θυμός, ένας άπεραντος, ασυγκράτητος, βαθύς θυμός, βράζει τώρα μέσα στο στήθος του ήρωά των ήρώων!

"Έχει φτάσει στο τέρμα της άποσταλής του, βρίσκεται σε άπόστασι λίγων μόνο μέτρων από τον κακούργο, που είχε μεταβάλει την "Ελσα σε ίσκιο, και δεν μπορεί να απαλλάξει τον κόσμιο από αυτόν και τη σατανική μηχανή του!

Με μια άπτόμη κίνησι, λυγίζει τα γόνατά του, τα τεντώνει πάλι και έφορμά έναντιον της συσκευής με το κε-

φάλι μπροστά, σαν μια μεγάλη ζωντανή αεροτορπίλλα!

Αυτή τη φορά, κατορθώνει να φτάσει πολύ πιο κοντά στη συσκευή. Τα χέρια του άγγιζουν σχεδόν τον Κοντεμάρε!

"Αλλά και πάλι η μενεξεδένια φεγγοβολία νικάει! Γίνεται άπιστευτα έντονη και τον σπρώχνει πίσω με δύναμι πολύ μεγαλύτερη από την προηγούμενη φορά!

Σαστισμένος και μισολιπόθυμος, ο Υπεράνθρωπος άκουμπάει την πλάτη του στον τοίχο και μένει εκεί προσπαθώντας να βρει μια λύσι στο άδύ-έσοδο αυτό!

"Απλώνει το χέρι του, άρπάξει ένα βαρύ μηχανήμα που βρίσκεται κοντά του και με μια σύσπασι των μυώνων του το έκαφειδονίζει έναντιον της συσκευής!

Το μηχανήμα, χτυπημένο από την αλλόκοτη μενεξεδένια ακτινοβολία, γυρίζει πίσω και χτυπάει πάνω στον τοίχο, μισογκρεμίζοντάς τον!

"Η πάλη με την μυστηριώδη συσκευή του Κοντεμάρε φαίνεται καταδικασμένη εις βάρος του ήρωά μας!

Μα ο Υπεράνθρωπος δεν έποχωρεί εύκολα!

Με την ψυχή του πλημμυρισμένη από πείσμα και θυμό, πατάει γερά τα πόδια του χάμω και άρχίζει να προχωρεί με άργα, προσεκτικά βήματα και με το στήθος προτεταμένο, όπως όταν βαδίζει κανείς αντίθετα προς ένα δυνατό άνεμο!

Φτάνει κοντά στη συσκευή.

Ἡ ἀκτινοβολία τὸν χτυπάει μὲ μανιασμένη δύναμη, ἀλλὰ τὸ πανίσχυρο κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, γεμμένο καθὼς εἶναι μπροστά, βρίσκει ἀντιστήριγμα στὰ δυνατὰ πόδια του καὶ δὲν ὑποχωρεῖ!

Μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ κἀνῃ οὔτε ἓνα βῆμα πίσω, ἐνῶ ἡ παράξενη συσκευή τὸν χτυπάει πάλι μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς!

Τὸ κορμὶ τοῦ ἔχει μουδιάσει τώρα ὀλόκληρο κι' ἓνας ἀβάσταχτος πόνος τοῦ διαπερνάει τὴν καρδιά, ἀλλὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, ἀντέχει στὰ τρομερὰ χτυπήματα!

Μιά μόνο σκέψι κυριαρχεῖ μέσα του:

«Πρέπει νὰ νικήσω! Πρέπει νὰ σώσω τὴν Ἔλσα καὶ τὴν Ἀνθρωπότητα! Πρέπει...»

Ξαφνικὰ ἓνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή. Τὸ μενεξεδένιο τῆς φῶς τρεμοπαίζει καὶ σβήνει!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὴ βρίσκοντας πιά ἀντίστασι, τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ, βρίσκεται κοντὰ στὸν Κοντεμάρε καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ ἀτσαλένια δάχτυλά του!

—Σὲ κρατῶ τώρα, ἄτιμὲ κακοῦργε!, τοῦ λέει, θὰ σὲ λυῶσω! Θὰ σὲ συντριψῶ!

—Ἐ... ἔλεος!, τραυλίζει ὁ θρασυδαίλος δολοφόνος. Λυπήσου με! Ἀφῆσέ με νὰ ζήσω καὶ σοῦ ὑπόσχομα: νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποῦ ἔκανα!

—Ἴσως σὲ ἀφήσω νὰ ζή-

σης, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀν' κἀνης πάλι κανονικοὺς ἀνθρώπους ἄλλους ἐκείνους ποῦ ἐξαυλῶθηκαν! Μπορεῖς νὰ τὸ κἀνης αὐτό;

—Μπορῶ!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντεμάρε.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ γυρίζει μερικὰ κουμπιὰ τῆς συσκευῆς. Ἐνα σφύριγμα, ποῦ θυμίζει μακρινὸ βαπόρι, ἀκούγεται καὶ ἀμέσως ὁ Κοντοστούπης, πρὸς ἔλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζῃ σὰν αἶνλο φάντασμα μέσα στὸ ἐργαστήριον, γίνεται πάλι ὅπως ἦταν πρῶν, ἄνθρωπος μὲ σάρκα καὶ ὀστά!

—Ἐ; κάνει χαζά. Τί συνέβη; Κοντεμάρε, θὰ πληρώσης τώρα γιὰ ἄλλες σου τίς... κουταμάρες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γελάει, μὰ τὸ γέλιο του κόβεται στὴ μίση, καθὼς μιὰ φριχτὴ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό του.

Ἡ Ἔλσα! Ὅταν τὴν εἶδε γιὰ τελευταία φορά, ἡ Ἔλσα περπατοῦσε, σὰν ἓνα ἀχνὸ φάντασμα, πάνω στὰ νερὰ τῆς θάλασσας!

Τώρα, ποῦ θὰ ἔγινε κανονικὸς ἄνθρωπος ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα θὰ βουλιάζῃ μέσα στὸν ὠκεανό!

—Κοντοστούπη!, λέει γοργὰ στὸ νᾶνο. Παράλαβέ τον! Πᾶω νὰ σώσω τὴν Ἔλσα!

Κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ἔξοδο, μὰ σταματᾷ, γυρίζει πίσω, δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσίτσα στὴ συσκευή, καταστρέφοντας τὴν ἀνεπανόρθωτα, καὶ

θγαίνει πετώντας σαν μια ζωντανή ρουκέτα!

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Κάνε να φτάσω έγκαιρως!

Στά δόντια του καρχαρία!

ΜΕΣΑ σε λίγες στιγμές, ο Υπεράνθρωπος διασχίζει τη Νέα Υόρκη και θρίσκεται πάνω από τη θάλασσα. Τα μάτια του ψάχνουν με αγωνία την επίφάνεια του ώκεανού. Για ένα-δυό δευτερόλεπτα, δέ βλέπει τίποτα. Η Έλσα δέν φαίνεται πουθενά!

Έπειτα, διακρίνει μια ανατοραχή τών νερών σ' ένα μέ-

ρος, στ' άνοιχτά, και όρμάει σαν τεράστιος κόκκινος γλάρος που κατεβαίνει ν' άρπάξει ένα ψάρι!

Καθώς πλησιάζει στην επίφάνεια της θάλασσας, ξεχωρίζει τί γίνεται μέσα στο νερό και τó αίμα του παγώνει στις φλέβες του.

Ένας καρχαρίας, ένα μακρόστενο τέρας της θάλασσας, έχει άρπάξει την Έλσα και την τραβάει προς τα κάτω, προς τó βυθό του ώκεανού!

Ευτυχώς, την είχε άρπάξει όχι από τó σώμα της, αλλά από τó φόρεμά της, διαφορετικά ή όμορφη Έλσα, ή πολυαγαπημένη γυναίκα του Υπεράνθρωπου, θα ήταν κιόλας νεκρή, φριχτά παραμορφωμένη από τά δόντια του αίμοβόρου ψαριού!

Μά κι' έτσι κινδυνεύει να πνιγεί πριν τά άμέτρητα δόντια του καρχαρία της ξεσχίσουν τó σώμα!

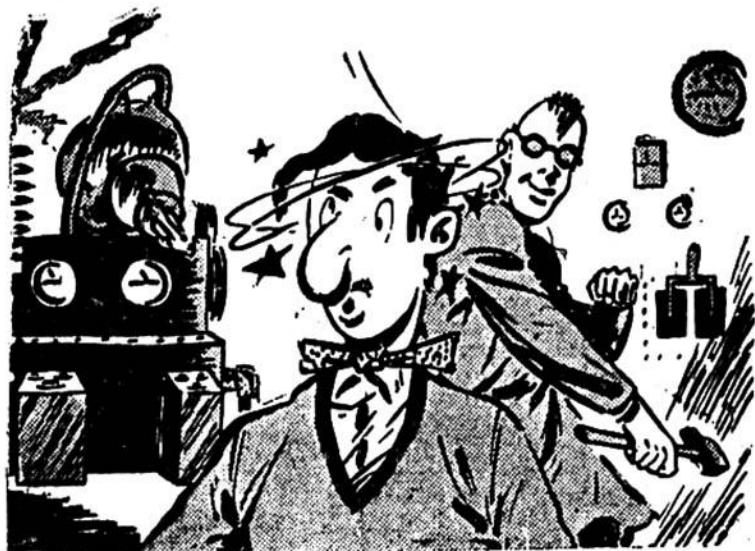
Όλα αυτά περνούν άστραπιαία από τη σκέψη του Υπεράνθρωπου. Δέν χάνει καιρό. Τó κορμί του χώνεται σαν άκόντιο στα νερά, τά σκίζει με άπερίγραπτη ταχύτητα και όρμή, φτάνει τó θηρίο της θάλασσας και τó άρπάζει: από τά σαγόνια!

Μια άπóτομη κίνηση τών μπράτσων του κάνει τó τέρας ν' άνοίξη τά σαγόνια του, παρατώντας την Έλσα!

Ό ήρωάς μας τυλίγει: τó ένα του μπράτσο γύρω από τή μέση της γυναίκας του, πατάει με τά δυό του πόδια

Κάνε αυτό που σου λέω!, διατάζει ό Υπεράνθρωπος. Γρήγορα!

Το σφυρί χτυπάει τὸ νάνο στὸ κεφάλι καὶ ὁ Κομποστούπης σωριάζεται χάμω λιπόθυμος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι!

πάνω στὸ κεφάλι τοῦ σαστισμένου καρχαρία, κλωτσάει με δύναμι καὶ ἐξακοντίζεται ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, σὰν ἀεροταρπίλλα ἐξακοντισμένη ἀπὸ ἓνα ὑποβρύχιο!

Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἡ Ἐλσα εἶναι ζωντανή! Δὲν ἔχει κὰν λιποθυμήσει!

— Ἀγαπημένη μου!, μουρμουρίζει χαρούμενος ὁ Ὑπεράνθρωπος. Γυνακίούλα μου! Εὐχαριστῶ τὸ θεὸ πού σώθηκες!

Πετάει πρὸς τὴν προκουμαία καὶ προσγειώνεται δίπλα στὴν Ἐλχίνα, πού στέκεται πάντα ἐκεῖ κλαίγοντας γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Ἐλσας!

Ὅταν ἀντικρύξῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν γυναίκα του, ἡ καλὴ Ἐλχίνα ἀφήνει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς, πού θυμίζει... κότα πού ἔχει πάθει κόρυζα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει ἐκεῖ τὴν Ἐλσα καὶ γυρίζει πῖσω στὸν ὠκεανό. Θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν καρχαρία, πού εἶχε ταλμῆσει νὰ δοκιμάσῃ νὰ φάῃ τὴν γυναίκα του.

Βρίσκει τὸ θηρίο νὰ στριφογυρίζῃ μανιασμένο σπὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, χτυπώντας τὰ νερά με τὴ μεγάλη οὐρά του, ἔξω φρενῶν πού εἶχε χάσει τὴ λεία του!

Ὅταν βλέπῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ κατεβαίνει, τὸ στόμα τοῦ τέρατος ἀνοίγει δι-

άπλατα, περιμένοντας άπληστα την καινούργια αυτή λεία!

Μα ή γροθιά του ήρωά μας χτυπάει τον καρχαρία άνόησα στα μάτια με τόση δύναμη, ώστε τὸ τέρας βουλιάζει νεκρό σπὰ βάθη του άκεανού, με τὸ κρανίο του άνοιγμένο στα δύο!

Όταν ὁ Ὑπεράνθρωπος ξαναγυρίζη στην προκυμαία, βλέπει εκεί και τὸν Κοντοστούπη μαζί με τὴν Ἐλσα και τὴν Ἐλχίνα!

—Κοντοστούπη!, τὸυ λέει αὐστηρά. Γιατί άφησες τὸν κακούργο;

—Δὲν τὸν άφησα!, άπαντάει ὁ νάνος άναστηκώνοντας τοὺς ώμους του. Αὐτὸς μὰς άφησε... χρόνους!

—Τὸν σκότωσες;

—Όχι. Ὁ ἴδιος σκότωσε τὸν έαυτό του! Τούστριψε, φαίνεται από τὴν πολλή στενοχώρια! Ξαφικὰ, εκεί πού τὸν κρατοῦσα, μού ξεφεύγει, τρέχει σὲ μὰ γωνιά, άρπάζει τὸ τρομερό εκείνο μαχαίρι του και λέει: «Άτιμε Κοντεμάρα! Δὲν εἶσαι άξιος νὰ ζῆς! Ἡ κουταμάρα σου σ' έφαγε!» Καί καρφώνει τὸ μαχαίρι στὸ στήθος του! Ἀμέσως, άκούγεται ένας τρομακτικός κρότος και... πάει ὁ Κοντεμάρα! Χάθηκε! Διαλύθηκε! Έκανε τὴν τελευταία του.. κουταμάρα! Ζωή σὲ λόγους σας! Έμπαξα γύρω, μὰ δὲν βρήκα παρὰ μόνο τὰ γυαλιά του και τὸ μαχαίρι του. Πέταξα τὰ γυαλιά, αλλά κράτησα τὸ μαχαίρι! Πού ξέρεις;

Ένα τόσο τρομερό όπλο μπορεῖ νὰ μού χρειαστῆ καμμιά μέρα!

Και ὁ Κοντοστούπης κυττάζει γύρω με ὕφος... Ναπολέοντος σάν νὰ εἶχε αὐτὸς σκοτώσει τὸν κακούργο έπιστήμονα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τραβάει κοντά του τὴν Ἐλσα και τὴν σφίγγει τρυφερὰ στην άγκαλιά του.

—Ἡ χαρά μου εἶναι άπέραντη, άγαπημένη μου!, τῆς λέει. Ἡ Ἀνθρωπάτης γέντωσε από τὸν τρομερότερο κίνδυνο πού έχει γκαρίσει ως τώρα! Ἄν δὲν συντριβόταν ὁ δολοφόνος αὐτὸς, ὄλοι οἱ άνθρωποι πάλω στη Γῆ θά γίνονταν ἴσκιοι, φαντάσματα, καταδικασμένα νὰ τρυγυρίζουν αἰώνια χωρίς οὔτε στιγμή άναπαύσεως!

Ὁ Κοντοστούπης ζαρώνει τὰ φρύδια του.

—Τί εἶναι αὐτὰ πού λές, Ὑπεράνθρωπε; λέει περιφρονητικά. Ὅσο ζῶ εγώ, ὁ Ὑπερκοντοστούπης, ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ κοιμάται ἡσυχος! Κανένας έχθρος, ὅσο δυνατός κι' ἄν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ αντίστασῆ σὲ μένα! Εἶμαι τόσο φοβερός, ώστε άποσείλω νὰ κυττάξω σὲ καθρέφτη.

—Γιατί, ώραίε μου; ρωτᾶει με άπορία ἡ Ἐλχίνα.

—Γιατί φοβάμαι μήπως ἀντικρίζοντας τὸν έαυτό μου, τρομάξω και πάθω καμμιά συγκοπή!, άπαντάει σοβαρὰ ὁ Κοντοστούπης φουσκώνοντας τὸ στήθος του και άνεβο-

κάτεβάζοντας κωμικά τη μύτη του.

«Η Έλχινα πήγαίνει κοντά του και τον κυπτάει με απέριαιτη τρυφερότητα».

—Ωραίο μου Κοντοστούπη!, τού λέει. Είναι ένας άφθασπος ήρωας! Δώσε μου να δώ το μαχαίρι τού κακούργου!

Ο Κοντοστούπης, καμαρώνοντας σάν γύφτι κο σκεπαρνι, όπως κάθε φαρσά που η Έλχινα τόν λέει: «ώραίο» και «ήρωας», θγαλάει το μαχαίρι από τήν τσέπη του και τής τδίνει.

Η Έλχινα τδ παίρνει, τδ κρατάει σφιχτά από τη λαθή και άμέσως η έκφρασις του προσώπου της αλλάζει. Κυτάζει τώρα τδ Κοντοστούπη άγρια και λέει με φωνή που θυμίζει θυμωμένη και συναχωμένη σκυλίτσα:

—Το μαχαίρι αυτό μου χρειάζεται γυμνά να δώσω ένα μάθημα σε κάποιον σκληρόκαρδο!

—Ε; κάνει χαζά ο νάνος. Τί... τί θέλες; να πής;

—Θέλω να πώ ότι, αν δέ δηλώσης πώς θα παντρευτούμε, τδ μαχαίρι αυτό θα σε χτυπήσει κατά τη θηλά!, άπαντάει η Έλχινα.

Κάνει ένα βήμα μπροστά, κλείνει τδ μάτια του, προτείνει τδ στήθος του και μουρμουρίζει:

—Χτύπα, σκληρή!

Τδ τεύχος τού «Υπερανθρώπου»

72

Θά είναι κάτι αφάνταστο και καταπληκτικό! Τδ περιοδικό σας θα άποκτήσει από τδ τεύχος αυτό νέα έμφάνισι και νέους ήρωας!

72

Τδ τεύχος, από τδ όποιο αρχίζει η Β' Περίοδος τού «Υπερανθρώπου».

Περιμένετέ το!

Μά η καλή Έλχινα δέν σκοπεύει να τόν σκοτώσει. Θέλει μόνο να τού παίξει μιά φάρσα. Πετάει τδ μαχαίρι στη θάλασσα και άκουμπάει τό... δάχτυλό της στο στήθος τού νάνου!

—Ωχ!, κάνει ο Κοντοστούπης, δογγώντας υπόκωφα. Μ' έφαγες Έλχινα! Πεθαίνω!

Τδ κορμί του σπαρταράει, κλονίζεται και ο νάνος σωριάζεται χαμω λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο από θάνου Άστρίτη.

*Απαγορεύεται η άκοπημωσίεωσις — Άποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

ΕΞΕΘΗΣΙΑΝ

<p>1) Ύπερανθρώπι: Η.Ο.Θ. Ή
Γη κινδυνεύει!</p> <p>2) Οι τερατόνθρωποι εκδικού-
νται.</p> <p>3) Το κυνήγι τών Ίπταμένων
Δίσκων.</p> <p>4) Μόνος έναντιον χιλίων.</p> <p>5) Οι Ούρανοξύστες κατα-
ρέουν.</p> <p>6) Οι Ύπ άνθρωποι έξοντώ-
νονται</p> <p>7) Σύγκρουσις Γιγάντων</p> <p>8) Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.</p> <p>9) Κεραυνός, ή Γυιός του Ύ-
περανθρώπου.</p> <p>10) Στά δόντια του Λιονταριού</p> <p>11) Οι Άστοι έφοριούν!</p> <p>12) Το Τραίνου του Θανάτου</p> <p>13) Στή Χώρα τών Τρελλών</p> <p>14) Ο προδότης παιδιεύεται</p> <p>15) Ο Κεραυνός υποτάσσει τή
Ζούγκλα!</p> <p>16) Ο Πέτρινος Κύκλωπας.</p> <p>17) Άστραπή, ή Κόρη του Ύ-
περανθρώπου.</p> <p>18) Κεραυνός έναντιον Κεραυνού</p> <p>19) Ο Άσχων του Κόσμου</p> <p>20) Ο Τόμος τών Όρειών</p> <p>22) Το Μυστικό τών Πρόσβιου
Έλεφαντα</p> <p>23) Η Άστραπή έπιτίθεται</p> <p>24) Στην Άγκυλιά Έσπετών</p> <p>25) Σαταύρ, ή Μαύρος Ύπεράν-
θρώπος</p> <p>26) Ο Πόλεμος τών Άστρον</p> <p>27) Ύπερανθρώπος έναντιον Ύ-
περανθρώπων</p> <p>28) Στή χώρα τών Κενταύρων</p> <p>29) Σαταύρα, ή Κόρη του Μαύ-
ρου Ύπερανθρώπου</p> | <p>30) Η Προδοσία του Κεραυνού</p> <p>31) Οι Φτερωτοί Μονομάχοι</p> <p>32) ή Μυστικό του Πλανήτη
Κρόνου</p> <p>33) Ο Μεγάλος Όρκος</p> <p>34) Το Έλεος της Γης</p> <p>35) Ζωντανή Παγίδα</p> <p>36) Κουροάροι τών Ούρανόων</p> <p>37) Ο Λιδάρατος Άνθρωπος</p> <p>38) Ο Πράκινος Τρόμος</p> <p>39) Τα Όντα του Ολέθρου</p> <p>40) Οι Μαύροι Έσπεφοροι.</p> <p>41) Ο Θάνατος του Φάουστ</p> <p>42) Η Γροβιά του Έλληνα</p> <p>43) Ο Έλ Γκρέκο Δεσμώτης</p> <p>44) Το Τέρας τών Ούρανόων.</p> <p>45) Η Φάσιγτα εκδικείται</p> <p>46) Ο Έχθρος του Κόσμου</p> <p>47) Η Ανάστασις του Φάουστ</p> <p>48) Η Γιγαντομαχία</p> <p>49) Ο Γάμος του Έλ Γκρέκο</p> <p>50) Η Βελόνι της Μάγισσας</p> <p>51) Η Φλεγόμενη Λίμνη</p> <p>52) Ύπερέλληνας</p> <p>53) Τζέκυλ, ή Κτηνώθρωπος</p> <p>54) Στην Κοιλιά τών Τεράτων</p> <p>55) Δαυτ ή Γολιάθ</p> <p>56) Τόμος, ή Θεός του Πολέμου</p> <p>57) Σεζάμ, ή Κόρατος Μάγος</p> <p>58) Νυσκα, ή θεά του Καλού.</p> <p>59) Το γκρέμισμα τών κολλοσών.</p> <p>60) Οι Ατσάλινοι Δαιμόνες.</p> <p>61) Η άπογυγή της Άστραπής.</p> <p>62) Ο πύργος του Μαύρου Παν-
θρου.</p> <p>63) Ο Πύρινος Δράκος</p> <p>64) Ο Τρόμος έπιστρέφει.</p> <p>65) Ο Έλμβεκωτής</p> <p>66) Αιγμάκροτος του Ολέθρου.</p> |
|---|--|

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «Ύπερανθρώποι» έχει καθήκον — τιμητικό καθήκον — να φέρη στο περιοδικό καινούργιους αναγνώστες, καινούργιους οπαδούς του μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Προσοχή

Μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν να τους στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει να στέλνουν και τα ταχυδρομικά έξοδα, που είναι 2 δραχ. για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για να σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Η διδλοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες να βάζουν τα σωστά γραμματόσημα στα γράμματά τους, γιατί αναγκάζομαστε να τα πληρώνουμε εμείς διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τα γράμματα και τα ταχυδρομικά δέματα και οι επίταγές να στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Αθήνας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας πωλούνται από γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. έκαστος. Η διδλοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει έκπτωση. Τὰ ταχυδρομικὰ έξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς διδλοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώος, Υπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, κλπ., μπορούν να τα ζητήσουν από τα γραφεία μας, Λέκκα 22, έντός τής στοάς, καί από τα ακόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τής 'Ελλάδος, καί του έξωτερικού:

· ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Τουφεξή, δδός Βενιζέλου καί Εύριπίδου γωνία, έναντι 'Εμπορικής σχολής.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον 'Ανδρέα Ρέκου, 'Εγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Ιωάννου Μαναρίδη, Κ. Κατάλη 4δ.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον 'Αθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον 'Αλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον 'Ιωάν. Τσπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ΖΕΝΟ, Δανίας 6, Δυτικός τομέυς άρ. 2.

ΣΙΔΝΕΥ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Σαλαπάτα.

ΑΔΕΛΑΪ· ΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Παλάση.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Πρακτορείον 'Εφημερίδων 'Αθην. Τύπου.

Στο επόμενο τεύχος του «Υπερανθρώπου» το

≡|69|≡

πού θα κυκλοφορήσει την επόμενη εβδομάδα με τον τίτλο:

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

είναι αφιερωμένο στον Κεραυνό, το γιό του 'Υπερανθρώπου! 'Ο Κεραυνός, για να σώσει την αγαπημένη του Λάουρα από μια φριχτή μοίρα, κατεβαίνει στο βυθό του 'Ωκεανού και συναντάει εκεί μια αλλόκοτη φυλή αμφίδιων ανθρώπων και μια γοργόνα!

Οι μάχες που διεξάγονται για

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

είναι συναρπαστικές και συγκλονιστικές και καταλήγουν σε μια αποθέσει του Κεραυνού και του... Κοντοστύπη!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 9ος — Άριθ. τεύχους 68 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διητής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διητής Γ. Γεωργιάδης, Σφειγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:		Συδρομαί έξωτερικού:	
Έτησια	δραχ. 100	Έτησια	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2

Έπί τέλους κυκλοφόρησε τὸ 4ον ἀπὸ τὰ «Φθινὰ Βιβλία Μεγάλων Συγγραφέων».

Τὸ ἀριστούργημα τῆς Χάρριετ Μπῆτσερ Στόου:

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ

Ένα κοινωνικό Εὐαγγέλιο πὸ ἔμεινε θαθεῖα χαραγμένο σὲ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξὶ πὸ ἐντῤύφησε στὶς γλαφυρές του σελίδες.

Ποτὲ δὲν γράφτηκε ἕνα παρόμοιο βιβλίο. Άγγίζει τὶς πιὸ εὐαίσθητες χορδὲς τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, σὰν μιὰ οὐράνια μελωδία.

Σὲ ἐξαιρετικὰ ἐπιμελημένη ἐμφάνισι ΟΦΣΙΕΤ καὶ μὲ 160 σελίδες. Άγοράστε το πρὶν νὰ ἐξαντληθῆ, στὴν ἀπίστευτὴ τιμῆ τῶν 6 δραχμῶν.

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΜΕ
ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ ΠΕΦ-
ΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ
ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ
ΣΠΑΖΕΙ!

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ;
ΕΝΑ ΣΑΚΚΙ
ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ!

ΕΙΝΑΙ
ΧΡΥΣΑΦΙ!

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ
ΠΟΥ ΕΚΛΕΨΕ Ο
ΛΟΥΤ ΜΟΝΤΥ!

ΕΚΣ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ΞΕΚΙ-
ΝΑΕΙ...

ΞΕΡΩ ΠΟΥ
ΘΑ ΠΑΩ!

ΘΑ ΚΑΝΩ ΜΙΑ ΕΠΙ-
ΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΛΑΒΟ
ΜΗΔΕΙΩΝ!

